

Marte Huke
Éjszakok

Virágok tavasza
sűrűn egymás mellett
szirmok a mezőn, lent
a gyökerek versengnek

Átgázolsz a fűvön
egész nap követ
az elmaradhatatlan pára
éjszaka is

Virágot locsolsz
levelek serkennek szemedből
világos éjszakákon cseppek
gyöngyöződnek. Párás hajjal
ébredsz, homlokod fényes

Szelektív szűrő a szem
átereszti, amit kell

Hangsúlyok

A történetek
nem mindig ugyanazok

Levegőben
fölfelé szálló magvak
fordított irányú hóesés

Teleírom e fehér lapot
egyszer, talán, mesélnek neked

A kertben
sötét járatok a gyepen
Egy sündisznó nyomai
Kimeresztett tüskéivel
a hasát védi

Kerti dallamok

Cseppeket dalol
az eső

Hónapok óta szüntelen
összezavarodott évszakok
célít vesztenek, célba találnak
Látásom romlik, visszanyerem
Hallásom gyengül, csupán
méhek kórusát hallom
amint elhagyják a kertem

Szószöveget

Kifejezést találni a hóra
ne legyen túl fényes
Bemenekülni a házba
ahol még a nyár lakik

Virágcserep földjén
futnak az ujjak
Mész a korallokban
álomlassú építkezés

Pókháló fed
behálóz mindent
Az élet maradványai
a négy fal között

Csepp a dalban

Határa van annak, mennyit bír a felhő
Megremeg, ha tarthatatlan a terhe
Hull, csak hull ki magából
dalol a párkányon, dalol a léceken
A tócsa tükör, hangszerdoboz is
Ébresztő dobpergés
Ketyeg, kattog, felelget magának
dalba csöppen
vigasztalhatatlan
lefelé fut
megállíthatatlan

Esőre tárt karokkal
számba gyűjtöm

Ősz és tél

Az ég és a föld
minden kertben
virággá testesül
újra meg újra
aztán elbomlik, eltűnik

Az alma csendben érik
a múltó napokat hizlalja magába

Ősszel
dalba szökken
maga módján tükrözi a világot

A hideg tél buzgalmában
mindent magába nyel
A szél hullámokban tör elő

Száraz ág könnyen törik
tápláléka lesz a gyökereknek

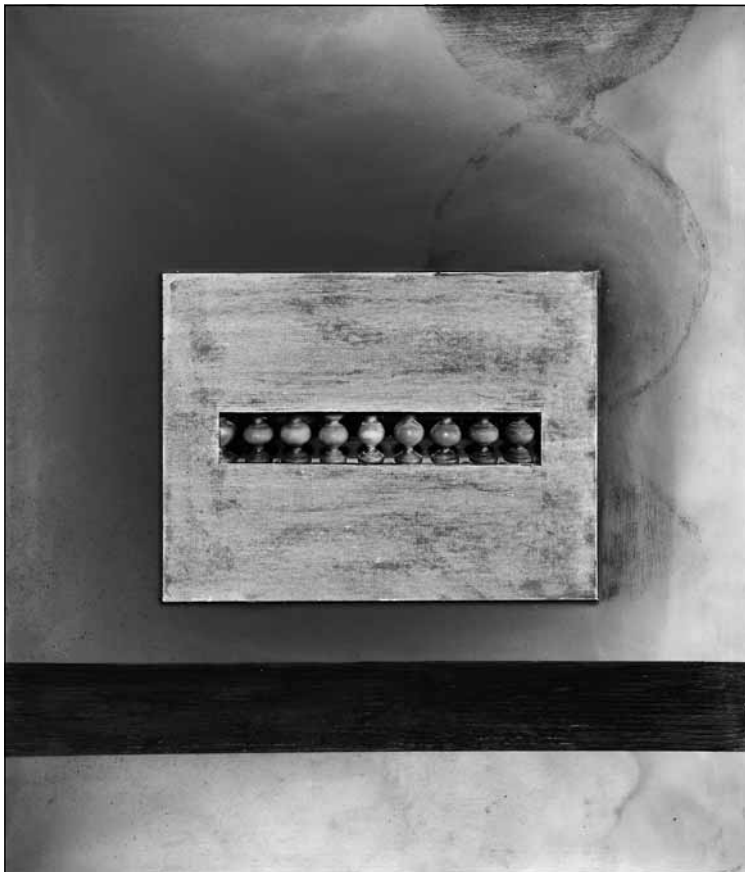
Vessző-tánc

Sűrű eső
Madár telepszik az ágra

Nem reszket a fű
csak a szélnek integet

Begyűjtöm a falevelek
elvesztett színeit

Fekete szem
Néz, csak néz
ágról ágra lendül
Vessző-tánc
Szárny-karusszel
Verdeső búcsú

ELENOR MARTINSEN ALKOTÁSA

Kőváz

Madarak hangja a jeges tájban
a sötét erdők mélyéből jön énekük
Nem jegyzem fel a dátumot, már késő
a szél időnként fúj, majd megenyhül

Emlékszem, járt erre
százszámra
gyűjtött szalmaszálakat
A szavak végleg elrozsdáltak

Látás nélkül írás sem létezik

Az idő felmorzsolja a követ
szél uralkodik a renden
csak a váz marad, üreg a homokban

Táj felett a kéz teremt
békét az elemekkel

Marte Huke 1974-ben született Oslóban. A bergeni egyetemen német és irodalom szakot végzett. Járt az Írásművészeti Akadémiára és a neves göteborgi egyetemre. Első verskötetete 2002-ben jelent meg. Ír forgatókönyveket, operalibrétokat. Jelenleg Trondheimben él. A fenti verseket a 2011 végén megjelenő kötet kéziratából válogattuk.